Exterminatorul
Lucian-Dragoş Bogdan

„Ce bine e afară”, gândi Hick. Aerul caldut îl înviora. Pământul îşi recăpătase culoarea negricioasa.

Se născuse când totul era acoperit de Marele Puf Alb. Ce frig fusese atunci! Şi prin câte pericole trecuseră! De-abia scăpaseră de mâna criminala a Marelui Puf Alb… Era perfid, foarte perfid. Azi totul era negru şi mâine soldaţii Marelui Puf ocupau locul!

Dar bine ca trecuse. Ştia însă ca acum îi paşte un pericol şi mai mare: Exterminatorul. Poveştile vechi spuneau ca înainte, cu foarte mult timp înainte de naşterea lui, atunci când strămoşii veniseră pe această planetă, peste tot era linişte. Locul era ocupat doar de lungana Huud, de morocănosul Nolo şi de jucăuşii Roters. Apoi venise Exterminatorul; cu mult mai mare decât toate colinele dimprejur, distrugea casele şi-i omora pe ai lui cu nişte arme lungi, mai lungi ca Huud. Unii spuneau că erau chiar braţele lui… Nimeni nu ştia nimic precis. Cei mai îndrăzneţi muriseră aproape toţi, iar cei care reuşiseră să scape de mâna ucigaşa îşi pierduseră minţile de spaimă.

Bunica îi povestise ca făcea un zgomot infernal, iar pământul se cutremura când trecea. Se sprijinea pe doi stâlpi lungi şi foarte groşi, lăţiţi la baza; se părea că era biped ca şi ei.

Neamul sau era în primejdie. Exterminatorul îi omora pe toţi cei care îi ieşeau în cale; iar ei nu puteau face nimic împotriva lui.

Unii spuneau chiar ca scoate fum. El nu-l văzuse. Maică-sa îi spusese să stea în casa dar nu a vrut. Dorea să-l vadă pe Exterminator, să stabilească adevărul despre el.

Cei care scăpau de Marele Puf Alb erau, în mare parte, ucişi de el. Spaima devenise atât de mare, încât femeile naşteau monştrii. După părerea Marelui Consiliu după două, trei generaţii de acum încolo, seminţia lor avea să se stingă dacă nu-l distrugeau pe Exterminator.

Deşi era încă mic, era convins ca el va reuşi acest lucru. Ce spuneau ceilalţi erau probabil exagerări. Nimic nu putea fi aşa de mare cum ziceau ei. El îl va vedea pe Exterminator şi îl va distruge. Era sigur de asta.

Deodată, pământul începu să se cutremure. Hick se pomeni azvârlit de pe colina. Huud trecu, şerpuind, în mare viteză.

Hick se urca înapoi pe colina şi de acolo îl văzu: de mii de ori

mai mare decât colinele dimprejur, cu două braţe lungi, stând pe doi stâlpi gigantici şi scoţând fum.

Tipa.

Bob lasa jos sapa şi grebla. Se apleca şi ridica de jos mica vietate albastra care se zbătea, înnebunita de spaimă.

— Ia te uită, ce minunaţie! zise el şi scutura scrumul de pe ţigara. Îi duc gângania asta lui Joe, poate o pune la insectar…

Bob se îndrepta greoi spre casă.